

Side, var fremsatte, følgende: „Det er et Værk af betydelig Værdi, det giver straks det Indtryk, at her er nedlagt et betydeligt Arbejde af Sagkundskab og Grundighed“. Og det hedder videre: „Egentlig er det alene en Regeringssag, men naar politiske Partier overhovedet har magtet denne Opgave, saa er det, fordi de første statsretlige Autoriteter har været netop disse Partiers tilgængelige Medhjælpere“. Hvad kan saa Højre forlange mere? Et saadant Skudsmaal har Højres Standpunkt faaet i Højres kaarede Organ, Højres Ændringsforslag betegnes som et Produkt, der vidner om, at de konservative Partier her har haft Adgang til de første statsretlige Autoriteter her i Landet. Det forekommer mig derfor mærkeligt, at Højre nu slaar en Streg over dette udmærkede Værk ved ikke at ville fortsætte Forhandlingen derom, men foreslaa Sagen standset og henvist til videre Behandling i en Kommission.

Jeg maa derfor fraraade Tingets ærede Medlemmer at stemme for det Forslag til Dagsorden, som foreligger fra det ærede Medlem, og hvorefter Sagens videre Behandling henvises til en Kommission. Hvorledes gik det til, da man første Gang fik en fri Forfatning her i Landet? Den Gang nedsatte man ikke en Kommission; man stod under Enevoldsmagten og gik fra denne til den fri Forfatning, man indkaldte en grundlovgivende Rigsforsamling, og denne enedes fra 26. Oktober til 22. Februar om en Betænkning, som blev Indledning til Danmarks Riges Grundlov af 5. Juni 1849.

Hvis dette Tings Flertal ved Sagens første Behandling havde afvist videre Forhandling om denne Sag her i Landstinget, vilde, hvad enten det var sket under den ene eller anden Form, Følgen deraf straks være blevet en Opløsning; jeg vilde da have anset det for rettest først at appellere til Folketingets Vælgere, og hvis denne Dagsorden vedtages nu, saa er det ogsaa det naturligste Skridt at gaa at appellere til Folketingets Vælgere, thi for Folketingets Vælgere har Sagen endnu ikke foreligget, idet Lovforslaget er fremsat i denne Valgperiode af Regeringen, uden at det har været prøvet ved Valg. Men da vi nu staar overfor et almindeligt Folketingsvalg, og der her foreligger Sager, som vi ønsker behandlet færdig — jeg skal i saa Henseende nævne Tillægsbevillingsloven —, saa vil Regeringen afvente, hvorledes Folketingets Vælgere stiller sig til den foreliggende Sag.

Den ærede Ordfører for Forslaget om

Overgang til Dagsorden (Frijs) udtalte, at han har søgt at skaffe sig Kundskab om, hvorledes Befolkningen stiller sig til denne Sag, og han har da gjort den Erfaring, at mellem Regeringens egne Venner er Stemningen vel ikke imod Forslaget, men der er ingen Begejstring for det. Han havde erfaret, at flere af Regeringens Venner er lunkne overfor den Sag, hvorimod der blandt Socialdemokraterne og de Radikale er ubetinget Begejstring for dette Forslag. Det ærede Medlem har faaet sit Indtryk, jeg har faaet et andet Indtryk. Det ærede Medlem tillægger ikke det nogen Betydning, at der fra Møder, hvor Medlemmer af Regeringen har været til Stede, er sendt Telegrammer til Ministeriet eller Ministeriets Chef med Udtalelser om Tilslutning til denne Sag. Men der er jo en Lejlighed, hvor vi kan faa Klarhed over det Spørgsmaal, og det er ved Valget. Da Valget nu er nær forestaaende, vil det udelukkende eller i alt Fald hovedsagelig komme til at dreje sig om denne store og vigtige Sag, og hvis Valget gaar efter Regeringens Ønske, hvad jeg haaber, forbeholder Ministeriet sig det næste Skridt, og derom vil jeg blot sige, at det ærede Medlem ved sin Dagsorden, hvis den vedtages, vil have peget paa, i hvilken Retning det næste Skridt maa gaa. Jeg anmoder derfor det høje Tings Medlemmer om at stemme mod det fremsatte Forslag om Overgang til Dagsordenen.

Piper: Da Regeringen fremsatte sit Forslag til Grundlovsendring, vakte det Forbavselse i vide Kredse. For de konservative Partier var det klart, at det var et eklatant Brud med den Politik, som denne Regering og Regeringspartiet havde ført i de senere Aar. En Løsning af Grundlovsspørgsmaalet paa den af Regeringen antydede Maade kunde ikke ventes i Samarbejde med de Partier, som delvis havde bistaaet Regeringspartiet med Gennemførelsen af Forsvarslovene, og som helt ud havde hjulpet denne Regering til at tilvejebringe den haardt tiltrængte Balance. Der gik en Tid, inden man saa, hvilke Virkninger dette Forslag havde indenfor Venstrekredse. Men alt som Maanederne skred frem, kom der Tegn paa Tegn paa, at det ikke var udelt Tilfredshed, der var til Stede indenfor Regeringens eget Parti. Ja, dette fik jo ogsaa sit Udtryk, da Forslaget kom til første Behandling i Folketinget, idet Ordføreren som sin personlige Mening fremsatte et